

เรื่องสั้น เรื่องจิกผู้โดนใส่ร้าย

นายรัฐชัย ไชยประพันธ์

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่ล้อมรอบไปด้วยทุ่งนา มีครอบครัวอยู่ครอบครัวหนึ่ง มีสมาชิกประกอบด้วยพ่อ แม่และลูกสาวอีกสามคน พ่อชื่อก้อน แม่ชื่อจำเรื่อง ลูกสาวคนโตชื่อจิก คนกลางชื่อจุก คนสุดท้องชื่อแจก ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวที่มีฐานะอยากจน หาเช้ากินค่ำ มีเงินไม่พอที่จะส่งลูกเรียน จึงจำเป็นต้องให้ลูกสาวคนโตหยุดเรียนเพื่อช่วยหารายได้มาจุนเจือในครอบครัวและส่งน้องเรียน

จิกเป็นคนที่มีการยาทดีมีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ ขยันอดทนและมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าทำการงาน

จิกต้องออกมาหางานทำในเมืองหลวงเพื่อจะได้มีรายได้ส่งไปให้พ่อกับแม่ เธอจะมาสมัครงานอยู่ที่โรงงานเย็บผ้าแห่งหนึ่งในเมืองหลวง เธอเป็นเด็กที่มีการยาทดีเคารพผู้ใหญ่ แต่ก็มีเพื่อนร่วมงานที่ไม่ค่อยชอบเธอเพราะจิกจะเป็นที่รักในโรงงาน เพื่อนร่วมงานก็ต่างพากันกลั่นแกล้งเธอ แต่เธอก็มีเพื่อนสนิทชื่อน้อยกับตาลเป็นเพื่อนร่วมงานที่มาจากต่างจังหวัดเหมือนกับเธอ

วันหนึ่งในขณะที่จิกทำงานอยู่ ก็มีแจ้งว่ามีคนขโมยเงินในโรงงาน แล้วเพื่อนร่วมงานที่ไม่ชอบเธอก็ใส่ร้ายว่าจิกเป็นคนขโมยเงินไป

ผจก. : ตอนนี้งเงินในโรงงานหายไป

สอง : เงินหาย หายได้อย่างไร

หนึ่ง : เงินโรงงานหายแบบนี้หนึ่งว่าต้องมีคนในนี้ขโมยเงินไปแน่เลยคะ

สอง : แบบนี้ต้องจำคนขโมยให้ได้แล้วจัดการให้ถึงที่สุดเลยคะ

หนึ่ง : เงินหาย เธอเอาไปใช้ไหมจิก

สอง : ใช้!!! ต้องเป็นเธอแน่ ๆ จิกเพราะฉันเห็นเธอออกมาจากห้องนั้นเป็นคนสุดท้าย

ผจก. : ว่ายังไงจิก เธอเป็นคนขโมยเงินไปใช้ไหม

จิก : ปล่าวนะคะจิกไม่ได้เป็นคนขโมยเงินของโรงงานไป

หนึ่ง : ฉันไม่เชื่อเพราะเธอออกมาจากห้องเป็นคนสุดท้ายเธอนั้นและแหละขโมย

น้อย : น้อยขอยืนยันคะว่าจิกไม่ได้เป็นคนทำ

ตาล : ตาลก็เป็นพยานด้วยคะว่าจิกไม่ได้เป็นคนทำอย่างที่ทุกคนกล่าวหา

น้อย : น้อยว่าเราลองเปิดกล้องวงจรปิดดูใหม่คะว่าใครเป็นคนขโมย

ผจก. : ตอนนี้งกล้องวงจรปิดทางโรงงานเราเสีย ยังไม่ได้ตามช่างมาซ่อมเลย

ตาล : แต่ตาลไม่เชื่อหรอกนะคะว่าจิกจะเป็นคนขโมย

น้อย : ไข่คะน้อยก็ไม่เชื่อ เพราะว่าตั้งแต่อยู่ด้วยกันมา จิกเขาเป็นคนที่มีการยาท มีสัมมาคารวะต้องผู้ใหญ่ และไม่เชื่อเลยคะว่าจิกจะทำ เพราะจิกเธอเป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริต ไม่ขโมยของ ของใครแน่นอน

หนึ่ง : พวกเดียวกันมันก็ต้องเข้าข้างกันเป็นธรรมดา

สอง : ใครจะไปรู้ละบางที่อาจจะรวมหัวรวมกันขโมยก็ได้

น้อย : พูดแบบนี้เรามาต่อกันใหม่

หนึ่ง : ก็มาสิ อย่าทำนะ

จิก : พอเถอะอย่าต่อกันกันเลย ต่อกันไปก็ไม่มีใครรู้ว่าใครขโมยไปกันแน่ แต่จิกขอยืนยันนะคะว่าไม่ได้เป็นคนขโมยเงินไป

ผจก. : เอาเป็นว่าผมจะตรวจสอบหาหลักฐาน มาจับขโมยให้ได้

ताल : แบบนี้ต้องแจ้งตำรวจเลยคะ

น้อย : ไข่คะแบบนี้ต้องแจ้งตำรวจให้มาจับคนที่มันขโมยเงินไป และเอาเรื่องให้ถึงที่สุด

วันต่อมาตำรวจก็มาตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ

ผจก. : สวัสดีครับคุณตำรวจ

ตำรวจ : สวัสดีครับ เดียวผมขอตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุสักครู่นะครับ

หนึ่ง : คุณตำรวจคะ นี่คะคนที่ขโมยเงินไป

จิก : จะมากล่าวกันแบบนี้ไม่ได้นะ

ताल : ไข่จะมากล่าวหาว่าเพื่อนฉันเป็นขโมยไม่ได้นะถ้ายังไม่มีหลักฐาน

ตำรวจ : ผมขอสอบปากคำคนที่อยู่ในเหตุการณ์ก่อนนะครับ

ताल : ได้คะคุณตำรวจ

น้อย : เชิญเลยคะคุณตำรวจ

หนึ่ง : ฉันไม่เกี่ยวทำไมฉันต้องให้ปากคำด้วย

สอง : ไข่ก็ไม่เกี่ยวฉันแค่เห็นว่าจิกออกมาจากห้องนั้นคนสุดท้าย

ตำรวจ : ไม่ได้ครับผมต้องปฏิบัติตามหน้าที่

น้อย : ดูเธอทั้งสองคนจะมีพิรุธนะ

ताल : หรือว่าพวกเธอเอาไป ยอมรับมาซะดีดี

หนึ่ง : ไหนหลักฐานว่าฉันเอาไป

สอง : อย่ามาใส่ร้ายฉันนะฉันไม่เกี่ยว หนึ่งโน้นเป็นคนขโมยไป

หนึ่ง : แก่พูดอะไรของแกสอง แก่อยากโดนตบไข่ไหม

สอง : ปล่าวนะฉันเห็นเธออะเข้าไปในห้องนั้น และฉันก็ได้ได้ยินเธอคุยโทรศัพท์ว่าได้เงินมาแล้วแต่ฉันไม่คิดว่าเรื่องจะมาถึงขั้นนี้

น้อย : นี่เธอเป็นคนขโมยเงินโรงงานไปใช้ไหมหนึ่ง

ตาล : ทำไมเธอต้องใส่ร้ายจิกด้วย

หลังจากนั้นหนึ่งก็สารภาพผิดว่า เธอนั่นเล่นพนันจนแพ้หมดตัวและไม่มีเงินไปใช้หนี้เข้า ถ้าไม่จ่ายภายในอาทิตย์นี้เธอต้องตายแน่ เธอจึงเลยเข้ามาขโมยเงินในโรงงานแล้วโยนความผิดให้จิก

หนึ่งก็โดนตำรวจจับดำเนินคดีตามกฎหมาย

สอง : จิกฉันต้องขอโทษเธอดูด้วยนะ ที่ฉันเข้าใจผิดและใส่ร้ายเธอ

จิก : ไม่เป็นไรหรอกฉันให้อภัย

สอง : เธอเป็นคนดีแท้ๆ เลยจึงทำให้เธอมีวันนี้

และแล้วเรื่องทุกอย่างก็จบลงได้ดี เพราะความดีของจิกที่เธอเป็นคนที่มีมารยาทดี และเธอเป็นคนดี และทำให้เพื่อนที่ร่วมงานต่างรักเธอ

เรื่องสั้น เรื่องมารยาทที่ดีเป็นอย่างไร

นายณัฐกิจ วังเสา

ตีต ตีตตีต เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น กลัฟหันไปกดปิด พร้อมกับลุกขึ้นแล้วเข้าห้องน้ำเพื่อไปอาบน้ำแล้วมองตัวเองในกระจกด้วยขอบตาที่ขำแสดงให้เห็นว่าเมื่อคืนนั้นตัวเองนอนน้อยแค่ไหน เฮ้อ รีบอาบน้ำแล้วลงไปข้างล่าง แม่ตื่นแล้วหรือมาเร็วแม่เตรียมของไว้ให้ใส่บาตรแล้วนะมาช่วยกันยกออกไปเร็วจะได้ทันพระ กลัฟเข้าไปกอดแม่ ผมรักแม่นะครับ แม่แม่ก็รักลูกจ๊ะ หลังจากใส่บาตรเสร็จ แม่ไม่ไปเตรียมตัวไปทำงานละ

กลัฟ:ผมลาหยุดได้แล้วนะครับ แม่.มองหน้ากลัฟ เหมือนกับลูกมีอะไรแปลกไป แม่.ยิ้มจันเราไปกินข้าวกันนะ กลัฟ:ครับแม่ แล้วพร้อมกับหน้าที่เศร้าลงไปนิดนึงแต่รีบหันไปหาแม่แล้วยิ้มออกมาหลังจากทานข้าวแล้ว 2แม่ลูกก็ช่วยกันล้างจาน แม่.กลัฟ มีเรื่องอะไรหรือเปล่าบอกแม่ได้นะ กลัฟ:คือ...เปล่าครับ แม่.มีเรื่องอะไรไม่สบายหรือเปล่าที่โรงเรียน กลัฟ:เปล่าครับ แม่.ยิ้ม(ฉันทแม่แกรนะแค่นี้ทำไมจะดูไม่ออก) แม่.นี่กลัฟแม่จะบอกอะไรให้ณะ กลัฟมองหน้าแม่ คนเรานะถ้ามีอะไรสงสัยหรือติดอยู่ในใจนะก็ถามออกไปเลยอย่าเก็บมาคิดเองเองเพราะมันจะทำให้ปัญหาไม่มีทางแก้ถ้ามีอะไรก็ถามออกไปผลจะเป็นอย่างไรเราก็แค่ยอมรับมันหรือบางที่มันอาจจะไม่มีอะไรก็ได้้นะ กลัฟมองหน้าแม่แล้วยิ้มออกมา ครับแม่.....

ที่โรงเรียน

คุณครู:วันนี้นายกลัฟมาเรียนใหม่ ไม่มาครับ(เสียงเพื่อนๆในห้องเรียน) คุณครู: อีกล้วนนะนายกลัฟงานก็ไม่ส่งขาดเรียนก็บ่อย

กริ่งงงงงงงงงง (เสียงโทรศัพท์แม่)

แม่.ฮัลโหลสวัสดีคะ

คุณครู:สวัสดีครับใช้คุณแม่ของนายกลัฟใช่ไหมครับ

แม่.ใช่คะ

คุณครู:ผมครูที่สอนกลัฟนะครับ พอดีกลัฟขาดขาดบ่อยมากเลยครับ และที่สำคัญไม่ค่อยมีสำมาการะวะกับผู้ใหญ่เลยครับฝากคุณแม่ช่วยหน่อยนะครับ

แม่. อ้อได้คะครู ขอขอบคุณมากๆนะค่ะที่บอก เดียวดิฉันจะจัดการให้คะ

หลังจากวางโทรศัพท์แม่ก็เริ่มมีอาการอารมณ์เสียขึ้นมาทันทีพอถึงบ้านปุ๊บ กลัฟ กลัฟ กลัฟ อยู่ไหนลงมาคุยกับแม่เดี๋ยวนี้นะ กลัฟ: ครับแม่ แม่:ลงมาคุยกับแม่ กลัฟ:แปปครับกลัฟเล่นเกมส์อยู่ แม่:ลงมาคุยก่อนอย่าให้แม่ต้องโมโหไหนะ

และแล้วกลัฟก็ลงมาจากห้องมาคุยกับแม่

แม่:ทำไมไม่ไปโรงเรียนครูโทรมาหาแม่เมื่อกี้ว่าลูกไม่ไปเรียนเลยงานก็ไม่ส่ง

กลัฟ:ก็ผมไม่ชอบเรียนวิชานี้ และไม่ชอบครูคนนี้

แม่:ลูกจะทำแบบนี้ไม่ได้้นะ ถึงลูกจะไม่ชอบยังไง ลูกก็ต้องเข้าเรียน

กลัฟ:ก็ผมไม่ชอบอะแม่จะให้ทำไง

แม่และที่สำคัญครูบอกว่าลูกไม่มีสมาธิจะหัดไม่ไหวไม่สวัสดีครูเลย ทำไมลูกทำแบบนี้กอล์ฟ แม่เคยสอนแล้วใช้ไหมเรื่องเคารพผู้ใหญ่ทำไมลูกไม่จำ แม่ผิดหวังในตัวลูกจริงเลยนะกอล์ฟ

กอล์ฟ: ผมขอโทษครับแม่... (พร้อมกับเดินเข้าไปกอดแม่แล้วร้องไห้)

แม่: ที่หลังลูกอย่าทำแบบนี้อีกนะ แล้วพรุ่งนี้ก็ไปเรียนนะลูก

กอล์ฟ: ครับ

เช้าวันรุ่งขึ้นกอล์ฟก็ได้ตื่นมาเรียนตามปกติเหมือนที่เคยสัญญากับแม่เอาไว้ และได้ไปขอโทษคุณครู

กอล์ฟ: ครูครับผมขอโทษนะครับ

คุณครู: ที่หลังก็อย่าทำแบบนี้อีกนะ เราเป็นนักเรียนและยังเป็นเด็กควรที่จะเคารพผู้ใหญ่ แล้วเรื่องเรียนก็มาเรียนนะ เอละถือว่าครูให้อภัยนะ

กอล์ฟ: ขอขอบคุณครับครู

หลังจากเหตุการณ์นี้ผ่านไปกอล์ฟก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน กลายเป็นเด็กที่ตั้งใจเรียน นอบน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่มากขึ้น

เรื่องสั้น เรื่องครูผู้ให้ที่ไม่ย่อท้อ

นายปรีดถกร ช่วยปลอด

หญิงสาวในชุดสีก็กันั้นั่งภายในรถยนต์เจียบสังกัดพ่อผู้เป็นผู้ขับรถขับรถอย่างช้าๆมุ่งหน้าสู่ชนบทบนภูเขาของทางภาคเหนือ

หลังจากขับรถยนต์ถึงโรงเรียนชนบทแห่งหนึ่งเธอได้เอ่ยคำบอกกล่าวพ่อด้วยสีหน้าเศร้าเพราะการสอบบรรจุครูผู้ช่วยของเธอครั้งนี้คือการรับหน้าที่"แม่พิมพ์ของชาติ"

พิมพ์กร "พ่อคะขับรถดีๆดูแลตัวเองดีๆด้วยนะคะพิมพ์เป็นห่วง"

พ่อ "ดูแลตัวเองดีๆนะพิมพ์มีไรโทรหาพ่อได้ตลอด"พูดจบพ่อก็หันมากอดลูกสาวน้ำตาแห่งความรู้สึทที่ไม่สามารถบรรยายได้ก็ไหลเป็นทาง

ภายในโรงเรียนแห่งนี้มีเด็กอยู่ราว30คนทั้งโรงเรียนโดยมี ผอ.1คนและครูอีก1คนเธอเดินเข้าไปในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆซึ่งภายในมีผู้หญิงและผู้ชายนั่งรอเธออยู่

พิมพ์กร "สวัสดีคะ ดิฉันพิมพ์กร จบจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งของรัฐบาล สาขาภาษาไทยคะ"

ผอ. "สวัสดีครับครูพิมพ์ผอ.วิชัย โรงเรียนเรามีครูแค่สองคนคือผมเป็นทั้ง ผอ.และครูสอนเกือบทุกวิชา ผมจะแนะนำครูอีกคนให้ครูรู้จักคือ ครูมาลี"

ครูมาลี "ดีใจนะคะที่ครูพิมพ์มาที่นี่มีส่วนน้อยคะที่จะอยากสอบบรรจุครูผู้ช่วยแล้วมาสอนชนบทตามป่าตามเขาขอบคุณนะคะที่มาสอนโรงเรียนนี้" พูดจบ ผอ.และครูมาลีพาพิมพ์กรไปดูห้องเรียนและบรรยากาศของโรงเรียน

ครูมาลี "สำหรับวิชาที่ครูพิมพ์ต้องสอนคือ ภาษาไทย การงาน สังคม วิทยาศาสตร์ คะเพราะป.1-ป. 3 เราจะสอนรวมกันส่วนป.4-ป.6เราจะสอนแยกคะ"

ผอ.โรงเรียนของเราเด็กมีวัฒนธรรมและเป็นกลุ่มชาติพันธ์แน่นอนว่าการเข้าสังคมและมารยาทยังคงต้องสอนและต้องชี้แนะกันอีกเยอะ

พิมพ์กร "ยิ้มแห้งๆในใจถอนหายใจสิบรอบพูดเสร็จผอ.และครูมาลีก็ช่วยกันขนของเข้าสู่บ้านพักครู"

ผอ."พรุ่งนี้สอนวันแรกนะครูพิมพ์กรตั้งใจสู้ๆครับ"

พิมพ์กร"คะผอ.ดิฉันจะตั้งใจสอนคะ"

บรรยากาศสอนวันแรกเธอลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวและการเตรียมตำราเรียนเพื่อจะสอนเด็กๆเธอหอบหนังสือกับกระเป๋าเต็มไม้เต็มมือไปในห้องเรียนที่มีโต๊ะประมาณ10ตัว

ภายในห้องเรียนมีเด็กๆนั่งคอยอยู่แหวตาน่าเอ็นดูชุดที่สวมใส่ของทุกวันศุกร์คือชุดของชนเผ่าแต่หากวันจันทร์-พฤหัสบดีจะใส่ชุดนักเรียนปกติ

พิมพ์กร"ใครหัวหน้าขึ้นบอกสวัสดิ์ครูก่อนนะคะ"

นักเรียน "สวัสดิ์ศรี\คะคุณครู"

พิมพ์ทร "วันนี้ครูจะสอนเรื่องมารยาทบนโต๊ะอาหารนะคะ การไหว้ การวางตัวต่อหน้าผู้ใหญ่"

นักเรียนผู้หญิง "ก็เรื่องปกติรีเปล่าคะครู"

พิมพ์ทร "เรื่องมารยาทคะเดี่ยวครูจะสอนให้คะ"

นักเรียนผู้ชาย "บ้านผมกินข้าวกับมือนั่งกินข้าว นั่งเข่าชนแขนครับครู"

พิมพ์ทร "หัวเราะขบขัน ไม่ได้คะเราอยู่ข้างนอกเราต้องปฏิบัติตัวอย่างไรฝึกให้เป็นนิสัยนะนักเรียน"

นักเรียน "ครับ\คะ ครูพิมพ์" พูดเสร็จพิมพ์ทรได้หยิบช้อนและส้อมกับจานมาวางบนโต๊ะ

พิมพ์ทร "นักเรียนคะ เวลารับประทานอาหารอย่างแรกคือต้องนั่งหลังตรง อันดับสองคือการตักอาหารรอบตัวไม่ลุกขึ้นยืนหรือใช้มือลากอาหารที่อยู่ไกลมือเราหากจำเป็นให้ขอช่วยให้คนข้างๆหยิบให้ และเศษอาหารควรห่อในทิชชูจะดีมากคะ"

นักเรียนผู้หญิง "ง่ายๆจังคะครูเดี่ยวหนูจะเอาไปปรับใช้ให้ชินคะ"

หลังจากนั้นพิมพ์ทรก็บอกให้นักเรียนสาธิตและปฏิบัติตามที่เธอได้สอน โดยให้ทุกคนทำเองปฏิบัติจริง
พิมพ์ทร "วันนี้สอนเท่านั้นคะ คาบต่อไปครูจะสอนอะไรรอติดตามเลยนะ"

หลังจากนั้นคาบต่อไปพิมพ์ทรก็เตรียมการเรียนการสอนตามวิชาตามที่ได้รับมอบหมายในทุกๆวันเวลา
ล่วงไป3ปีครบการประเมินการทำสรุปผลงานได้มีการประชุมเพื่อเสนอชื่อตำแหน่ง ครูคศ.1

ผอ."ตลอดระยะเวลา3ปีที่ครูพิมพ์ทรได้มาสอนที่นี้น้องจากนักเรียนจะได้เรียนรู้ในวิชาความรู้แล้วเด็กๆยังได้การฝึกมารยาททั้งการกินอาหาร การวางตัว การไหว้ ที่แสดงถึงการมีมารยาทไทยโดยไม่บกพร่องแม้แต่น้อย"

ครูมาลี "ดิฉันได้เห็นถึงความมุ่งมั่นของครูพิมพ์ทรอย่างตั้งใจที่จะตั้งใจพัฒนาเด็กๆในมีความรู้และเป็นที่น่ารักของผู้ปกครองรวมถึงคณะครูที่อบรมมารยาทให้เด็กๆได้มีความรู้ในวางตัวในสังคมได้อย่างดีเยี่ยม"

หลังจากนั้นพิมพ์ทรได้การประเมินผ่านเกณฑ์พิจารณาการเลื่อนตำแหน่ง คศ.1ทุกวันนี้เธอยังคงเป็นครูต้นแบบที่ดีให้กับเด็กๆในทุกๆวัน.

เรื่องสั้น เรื่องคนดีไม่มีวันตาย

นายณัฐปคัลภ์ บุญส่ง

ณ ชุมชนในชนบทแห่งหนึ่ง มีครอบครัวหนึ่งที่มีลูกชาย1คนและลูกสาว1คน ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวที่ฐานะปานกลาง และการชีวิตเป็นไปอย่างเรียบง่าย แต่ทว่า วันหนึ่งคนเป็นพ่อที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเกิดล้มป่วยขึ้นมากระทันหัน ในขณะที่ผู้เป็นแม่ได้พูดกับลูกๆว่า

แม่ : ตอนนี้พ่อป่วยหนัก ต้องใช้เงินไปรักษาจำนวนมาก จึงต้องให้ลูกทุกคนประหยัดหน่อยนะ

ลูกๆ : แล้วเราจะทำยังไงต่อคะ/ครับ ?

ในขณะที่ลูกชายคนโตเมื่อรู้ว่าพ่อป่วย ก็ได้ไปสมัครงานในเวลาว่างเพื่อจะได้แบ่งเบาภาระพ่อแม่ของเขา เพราะในขณะนี้เขารู้ดีว่าบ้านของเขาเกิดวิกฤตอย่างหนัก เขาได้บอกกับน้องว่า เขาจะช่วยดูแลน้องกับแม่ในขณะที่พ่อป่วยอยู่ และเขาจะพยายามทำทุกวิถีทางให้พ่อของเขาหายจากอาการป่วยให้ได้

พี่ชาย : ตอนนี้พวกเราต้องประหยัด

น้องสาว : แล้วคุณพ่อจะหายไข้ไหมคะพี่?

พี่ชาย : พ่อต้องหายอยู่แล้ว พี่จะพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เราไม่ลำบาก

พี่ชายกับน้องสาวพูดกันอยู่ครู่ใหญ่ แม่ก็เดินเข้ามาแล้วพูดกับพวกเขาว่า

แม่ : ตอนนี้แม่ได้งานทำแล้วนะ ถึงจะไม่ได้เงินมากมายเท่าไรหรอก แต่ก็พอจุนเจือได้

ลูกชาย : ไม่เป็นไรหรอกครับแม่ เราต้องผ่านมันไปให้ได้ เราจะช่วยแม่อีกทางหนึ่ง

ลูกสาว : หนูก็จะช่วยแม่ประหยัดค่ะ

หญิงสาวมองหน้าลูกๆแล้วน้ำตาไหล ไม่คิดว่าลูกตัวแค่นี้ถึงจะเป็นแค่เด็ก แต่ก็มีความคิดที่จะช่วยพ่อแม่พลาถยืมด้วยความปิติ หลังจากนั้นลูกชายที่เพิ่งเข้ามหาวิทยาลัยแค่ปี1 ก็ได้งานทำหลังเลิกเรียนและทำงานในวันหยุด ส่วนน้องสาวที่อยู่แค่มอตันก็ช่วยผู้เป็นแม่ดูแลทำงานบ้านและยังคอยประหยัดและอดออม โดยลูกทั้ง2ไม่มีการบ่นหรืออึดอัดในสิ่งที่พวกเขา กำลังทำอยู่แม้แต่น้อยแต่กลับมีความสุขที่ได้ทำ

วันหนึ่ง ในขณะที่นายแป็บ ซึ่งเป็นลูกชายคนโตทำงานหลังเลิกเรียนเสร็จตามปกติ ขณะที่นายแป็บกำลังกลับบ้านนั่นเอง นายแป็บได้เห็นกระเป๋าดังค์ตกอยู่ที่ป้ายรถเมล์ และไม่มีใครอยู่ในบริเวณนั้นเลย แต่ด้วยคำสอนและการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ทำให้นายแป็บไม่รีรอที่จะนำกระเป๋าดังค์ไปมอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ พร้อมระบุสถานที่ที่เจอเพื่อหาเจ้าของกระเป๋าดังค์ เพราะนายแป็บคิดว่าถึงตนจะลำบากยังไงก็ตาม แต่ตนเองจะไม่ทำเรื่องที่ไม่ดีเด็ดขาด เพราะคนที่ทำกระเป๋าดังค์ตกอาจลำบาก และอาจต้องใช้เงินนี้เพื่อเลี้ยงดูตนเองและคนในครอบครัวไม่ให้ลำบากเหมือนกับที่ตนนั้นกำลังทำอยู่ นายแป็บคิดเรื่องเหล่านี้พร้อมยื่นกระเป๋าดังค์ให้คุณตำรวจ

ตำรวจ : แล้วผมจะประสานงานเพื่อตามหาเจ้าของนะครับ

แป๊ป : ขอบคุณครับคุณตำรวจ

ตำรวจ : หนูเป็นเด็กดีมากเลยนะ

นายแป๊ปไม่ได้พูดอะไรแล้วก็กลับบ้านไป พอถึงบ้านแม่ของนายแป๊ปก็ได้บอกข่าวดีเรื่องพ่อ

แม่ : แป๊ป วันนี้หมอบอกว่าพ่ออาการดีขึ้นแล้ว ตอนนี้อยู่ออกจากห้อง ICU แล้ว

แป๊ป : แล้วน้องละครับแม่

แม่ : น้องเฝ้าพ่ออยู่ ตอนนี้แม่กลับมาเอาเสื้อผ้า ลูกจะไปด้วยไหม

แป๊ป : ไปสิครับแม่ ผมดีใจมากเลย

หลายวันต่อมามีหญิงสาวคนหนึ่งมาตามหานายแป๊ป แล้วมาเจอนายแป๊ปที่โรงพยาบาล นายแป๊ปได้แต่ทำหน้างุนงงเพราะไม่รู้จัก ผู้หญิงคนนั้นได้พูดว่า

หญิงสาว : หนูจ๊ะ

แป๊ป : ครับ คุณเป็นใครหรือครับ มีอะไรกับผมรีเปล่าครับ ?

น้องสาวนายแป๊ป : ใครหรือคะพี่ ?

หญิงสาว : อ้อ ฉันคือคนที่พี่หนูเจอกระเป๋าดังค์แล้วนำไปให้ตำรวจจ๊ะ

แป๊ป : อ้อ ครับ

หญิงสาว : คือฉันจะมาขอบคุณหนูที่เจอแล้วนำมาคืนจ๊ะ ไม่ได้หนูนี้แยะเลย เพราะตั้งคั่นฉันต้องนำไปจ่ายเรื่องสำคัญด้วย

แป๊ป : ไม่เป็นไรครับ

หญิงสาว : หนูนี้เป็นเด็กดีจริงๆเลย แล้วทำไมหนูมาอยู่ที่นี่ละจ๊ะ

แป๊ป : คือพ่อผมป่วยครับ ผมกับน้องก็เลยอาสาดูแลแทนแม่ครับ

หญิงสาว : เป็นเด็กกตัญญูด้วย เอ่อฉันลืมไปเลย นี่คือสินน้ำใจเล็กๆน้อยๆจ๊ะ

แป๊ป : ไม่เป็นไรครับผมทำไปไม่ได้หวังผมอะไร

หญิงสาว : งั้นฉันขอให้พ่อของหนูหายไวๆนะจ๊ะแล้วขอให้หนูเป็นเด็กดีแบบนี้ตลอดไป

แป๊ป : ขอบคุณครับ

หลังจากหญิงสาวเดินจากไป แม่ของนายแป๊ปก็มาพอดี พวกเค้าก็ได้เดินไปหาพ่อของเขาที่ตอนนี้รู้สึกตัวแล้ว น้องสาวได้เล่าเรื่องให้แม่ฟัง แม่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่แล้วชมนายแป๊ป นายแป๊ปบอกว่า

แป๊ป : ก็ผมจำคำที่พ่อกับแม่สอนไว้ไงครับ ถึงเราจะลำบากแค่ไหนแต่คนอื่นก็อาจลำบากเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราไม่ควรเอาเปรียบใคร

แม่ได้ยินก็ดีใจที่ลูกของเขาเป็นเด็กดีและมีความคิดแบบนี้

หลังจากนั้นไม่นานพ่อของนายแป๊ะก็หายดี และได้กลับบ้าน พวกเขาดีใจกันมาที่พ่อของเขาได้กลับมา
อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้ง และเรื่องราวต่างๆที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ก็ทำให้นายแป๊ะโตมากขึ้น ซึ่งเขา
จะต้องโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีแน่นอน